

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ในเรื่องของความรับผิดชอบต่อการสูญหายหรือเสียหายจากการจอดรถในสถานที่จอดรถของเอกชนนั้น การที่บุคคลนำรถของตนไปจอดในสถานที่จอดรถของเอกชน ไม่ว่าจะเป็นการนำรถไปจอดด้วยตนเองหรือมีผู้อื่นนำรถไปจอดในสถานที่จอดซึ่งเจ้าของสถานที่เตรียมไว้ให้ โดยที่การจอดนั้นอาจมีค่าบริการหรือไม่ค่าบริการในการจอด ทั้งนี้การจอดรถในลักษณะดังกล่าวก่อให้เกิดสัญญาในลักษณะใด กล่าวคือ เป็นสัญญาฝากทรัพย์สิน สัญญาเช่าทรัพย์สิน หรือไม่เกิดสัญญาใดๆขึ้นเลย เนื่องจากผลของความรับผิดทางกฎหมายของแต่ละสัญญานั้นต่างกัน เมื่อรถที่จอดไว้ในสถานที่จอดรถของเอกชนเกิดสูญหายหรือเสียหายขึ้น บุคคลใดจะเป็นผู้รับผิดชอบและรับผิดชอบตามกฎหมายใด

กรณีของสัญญาฝากทรัพย์สินนั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 657 บัญญัติว่า “อันว่าฝากทรัพย์สินนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่งเรียกว่าผู้ฝาก ส่งมอบทรัพย์สินให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่าผู้รับฝาก และผู้รับฝากตกลงว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ในอารักขาแห่งตน แล้วจะคืนให้”

ในเรื่องของสัญญาเช่าทรัพย์สิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 ลักษณะ 4 มาตรา 537 คือ “อันว่าเช่าทรัพย์สินนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่งเรียกว่าผู้ให้เช่าตกลงให้บุคคลอีกคนหนึ่งเรียกว่าผู้เช่าได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินนั้นอย่างใดอย่างหนึ่งชั่วระยะเวลาอันมีจำกัด และผู้ให้เช่าตกลงจะให้ค่าเช่าเพื่อการนั้น” ซึ่งเป็นเอกเทศสัญญาอย่างหนึ่งเช่นกัน

ในเรื่องของละเมิด คือ การกระทำใด ๆ ของบุคคลหรือการกระทำที่อยู่ในความรับผิดชอบของบุคคล อันก่อให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่น อาจเป็นการกระทำของตนเอง การกระทำของบุคคลอื่น หรือความเสียหายที่เกิดจากทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครองดูแล ผู้ได้รับความเสียหายนั้นชอบที่จะได้รับการเยียวยา โดยการเรียกร้อง ค่าสินไหมทดแทน หรือเรียกร้องให้ผู้ละเมิดปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติ ในลักษณะอื่น ๆ แล้วแต่กรณี

ในกรณีข้อพิพาทเกี่ยวกับยานพาหนะสูญหายในห้างสรรพสินค้าหรือสถานที่จอดเอกชนนั้น ศาลฎีกาเคยมีคำพิพากษาไว้หลายแนวด้วยกัน เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7471/2556 จำเลยเป็นห้างสรรพสินค้าขายปลีกและขายส่งสินค้าอุปโภคและบริโภค ย่อมต้องให้ความสำคัญด้านบริการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการเกี่ยวกับสถานที่จอดรถซึ่งนับเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจของลูกค้าที่จะเข้าไปซื้อสินค้าหรือใช้บริการอื่น ๆ หรือไม่ แม้ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 8 (9) และมาตรา 34 บัญญัติให้จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของอาคารต้องจัดให้มีพื้นที่จอดรถเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การจราจร แต่จำเลยยังต้องคำนึงและมีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของลูกค้าทั้งในชีวิตและทรัพย์สิน มิใช่ปล่อยให้ลูกค้าระมัดระวังหรือเสี่ยงภัยเอาเอง การที่จำเลยเคยจัดให้มีการแจกบัตรสำหรับรถของลูกค้าที่เข้ามาในห้างซึ่งเป็นวิธีการที่ค่อนข้างรัดกุม เพราะหากไม่มีบัตรผ่าน กรณีจะนำรถยนต์ออกไปจะต้องถูกตรวจสอบโดยพนักงานของจำเลย แต่ขณะเกิดเหตุกลับยกเลิกวิธีการดังกล่าวเสียโดยใช้กล้องวงจรปิดแทน เป็นเหตุให้คนร้ายสามารถเข้าออกลานจอดรถห้างฯ ของจำเลยและโจรกรรมรถได้โดยง่ายยิ่งขึ้น แม้จำเลยจะปิดประกาศว่าจะไม่รับผิดชอบต่อการสูญหายหรือเสียหายใด ๆ รวมทั้งการที่ลูกค้าก็ทราบถึงการยกเลิกการแจกบัตรจอดรถ แต่ยังไม่นำรถเข้ามาจอดก็ตาม ก็เป็นเรื่องข้อกำหนดของจำเลยแต่ฝ่ายเดียวไม่มีผลเป็นการยกเว้นความรับผิดชอบในการทำลายของจำเลย และต่อมามีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6616/2558 ได้วินิจฉัยไว้ทำนองเดียวกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10570/2557 ผู้ได้รับอนุญาตให้นำรถเข้ามาจอดจะต้องหาสถานที่จอดเอง เก็บกุญแจรถไว้เอง และจะต้องดูแลรถกับทรัพย์สินภายในรถเอง ทั้งนี้ จำเลยไม่ได้เรียกเก็บค่าบริการในการนำรถเข้าจอด ดังนั้นความครอบครองในรถยังคงอยู่กับเจ้าของรถหรือผู้ที่นำรถเข้ามาจอด จำเลยจึงไม่ใช่ผู้รับฝากรถและไม่ได้รับประโยชน์อันเนื่องจากการที่มีผู้นำรถเข้าไปจอดในห้างสรรพสินค้าที่เกิดเหตุแต่อย่างใด เพียงแต่ได้รับประโยชน์จากผลกำไรที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าและบริการซึ่งเป็นปกติทางการค้าเท่านั้น

พนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วมไม่ได้กระทำให้ประมาทปราศจากความระมัดระวังปล่อยให้คนร้ายลักลอบกระทำความผิดที่โจทก์รับประกันภัยไว้ออกไปโดยไม่ตรวจสอบบัตรอนุญาตจอดรถให้ถูกต้อง และจำเลยซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ได้ระมัดระวังดูแลรักษาความปลอดภัยสำหรับรถที่มีผู้นำมาจอดในห้างสรรพสินค้าของจำเลยตามสมควรแล้ว การที่รถสูญหายมิใช่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำหรือละเว้นกระทำของจำเลยและจำเลยร่วม ดังนั้นจำเลยและจำเลยร่วม จึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ตามฟ้อง

จากคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวข้างต้น ยังไม่เป็นที่ชัดเจนว่า หากกรณีปัญหาดังกล่าวนั้นทางห้างสรรพสินค้าจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายหรือไม่ อย่างไร ยังไม่มีหลักกฎหมายที่แน่นอนในการนำมาปรับใช้กับกรณีดังกล่าว และในกรณีของต่างประเทศนั้นก็มีการตีความตัวอย่าง

ดังกล่าวที่ศาลของต่างประเทศนั้น ได้เคยวินิจฉัยไว้เช่นกัน โดยผู้วิจัยเห็นว่ากรณีดังกล่าวยังคงเป็นปัญหาในการวินิจฉัยอยู่จึงทำการศึกษาสภาพปัญหานี้ขึ้น และเปรียบเทียบกับกรณีของต่างประเทศด้วย

5.2 ข้อเสนอแนะ

กรณีปัญหาความรับผิดชอบต่อการสูญหายจากการจอดรถในสถานที่จอดรถเอกชนตามที่ได้กล่าวไปในบทที่ 4 นั้น ปัญหาตามหัวข้อ 4.1 4.2 และ 4.3 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า กรณีที่มีการส่งมอบการครอบครองรถ ไม่ว่าจะผู้ที่ให้บริการจะคิดค่าบริการในการจอดรถหรือไม่ คือ พฤติการณ์ที่ถือว่าคู่กรณีมีเจตนาทำสัญญาฝากทรัพย์สิน และในกรณีที่มีการคิดค่าบริการจากการให้บริการสถานที่จอดรถในอัตราสูงถึงขนาด หรือในการเก็บค่าบริการแบบอัตราก้าวหน้า ซึ่งการตีความโดยใช้หลักสุจริตและปกติประเพณี สัญญาฝากทรัพย์สินจึงเกิดขึ้น โดยจะส่งผลให้ผู้ให้บริการมีความรับผิดชอบตามสัญญาฝากทรัพย์สิน ถ้ากรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นในขณะที่ได้จอดรถอยู่ในสถานที่จอดรถนั้น แต่ผู้ให้บริการไม่คิดค่าบริการในการจอดรถ และเจ้าของรถที่มาจอดนั้นไม่ได้มีการส่งมอบการครอบครองรถ โดยผู้ให้บริการไม่ได้แสดงเจตนาอย่างชัดแจ้งว่าจะทำสัญญาฝากทรัพย์สิน สัญญาฝากทรัพย์สินจึงไม่เกิดขึ้นในกรณีนี้ ทำให้ผู้บริการสถานที่จอดรถไม่มีความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นกับรถ

จากกรณีตามปัญหาในบทที่ 4 ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่า เนื่องจากสภาพสังคมในปัจจุบัน รถได้กลายมาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการดำรงชีวิตประจำวันของผู้คนเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวว่าจะจะมีการบัญญัติกฎหมายที่มีลักษณะเฉพาะเกี่ยวกับความคุ้มครองในส่วนของการจอดรถในสถานที่จอดรถเอกชนขึ้นมา เพื่อให้ครอบคลุมและสามารถปรับใช้ได้กับประเด็นปัญหาที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไปในบทที่ 4 โดยควรมีหลักการที่สำคัญ คือ

- 1) กฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับเกี่ยวกับการจอดรถในสถานที่จอดรถเอกชนเท่านั้น
- 2) กำหนดให้ผู้ให้บริการต่างๆต้องจัดให้มีสถานที่จอดรถสำหรับผู้มาใช้บริการเป็นการเฉพาะ
- 3) ผู้ที่มาใช้บริการต้องเสียค่าบริการในการจอดรถโดยจะได้รับการดูแล คุ้มครองรถของตนที่นำมาจอด
- 4) กำหนดอัตราในส่วนของการคิดค่าบริการให้มีความชัดเจนว่าพื้นที่ใดควรใช้อัตราเท่าไร
- 5) ผู้ให้บริการที่จอดรถควรใช้ความระมัดระวังในการดูแลรถที่เข้ามาจอดในระดับผู้ที่มีวิชาชีพในการให้บริการที่จอดรถ

- 6) ผู้ให้บริการที่จอดรถสามารถทำประกันกรณีที่รถเข้ามาจอดในสถานที่ของตนนั้นสูญหายหรือเสียหายได้
- 7) หากผู้ให้บริการฝ่าฝืนกฎหมายฉบับนี้ต้องรับผิดชอบในความเสียหายหรือสูญหายของรถที่เข้ามาจอดโดยไม่สามารถยกเว้นความรับผิดได้

จากข้อเสนอแนะในการแก้ไขกฎหมายข้างต้น จะเป็นการทำให้กฎหมายในเรื่องของการให้บริการที่จอดรถของประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีการกำหนดหน้าที่ อัตราคิดค่าบริการ กำหนดผู้รับผิดชอบไว้อย่างชัดเจน ซึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์รถหายในห้างสรรพสินค้าหรือสถานที่จอดรถเอกชนขึ้นอีกก็จะสามารถนำมาปรับใช้กับกรณีที่เกิดขึ้นได้ และก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ที่มาใช้บริการรวมทั้งสร้างความไว้วางใจให้แก่ผู้ที่มาใช้บริการได้มากยิ่งขึ้น